SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 12 JUNI 1941

DE SNOEPERS

RIKSKE'S SPAARVARKENTJE

't Was net, of het dan knorde: „Zo gaat 't goed!"

Eigenlijk heette de kleine jongen, van wien ik jullie hier iets vertellen wil, Hendrik, maar z'n moeder noemde hem meestal Rikske, wat veel aangenamer klonk. Rikske had broertjes noch zusjes en daarom was hij ook het zonnetje in het kleine huisje, waar z'n ouders woonden. Dat huisje stond in een nauwe straat van de grote stad; dus veel zon kwam er overigens niet binnen.

„Als ik groot ben en veel geld verdien, gaan we verhuizen, hè, moeder? Dan gaan we in een mooi, groot huis wonen," zei Rikske weleens.

„Ja, jongen, dan gaan we in een zonnig huisje wonen met een tuin rondom, waar de vogels zingen en allerlei bloemen bloeien," antwoordde moeder dan lachend.

„Tot zo lang echter ben jij m'n zonnetje, dat iedere dag in ons huisje schijnt, winter en zomer, altijd."

Rikske had nog nooit buiten gewoond, zelfs niet in de vacantie. Dat kwam, omdat vader maar weinig verdiende, net genoeg om de huur van het huisje in de nauwe straat te betalen en om heel, heel zuinig te leven.

Maar nu, in de zomer, zou hij toch voor 't eerst in z'n leven uit logeren gaan. En moeder zou daarvoor niets hoeven te betalen. Want dicht bij wei en hei woonde een vriend van vader en die had in het voorjaar gezegd: „Laat Rikske maar een paar weekjes bij ons komen wonen. Dat hoeft jullie niets te kosten. Buiten op het land merk je 'n mondje meer of minder aan tafel niet zo erg. En dan, het zal hem goed doen, die jongen heeft dringend wat zon nodig."

Je kunt wel begrijpen, dat moeder dat aanbod dankbaar aanvaardde! Ze zou dan wel enige weken haar jongen moeten missen, maar wat hinderde dat? Hij zou immers z'n bleke stadskleur verliezen en terugkeren als Hollands welvaren.

En Rikske, wel, die vond het vooruitzicht op reis te mogen gaan en vele lange dagen in de natuur te zijn, heerlijk. Moeder kocht een mooi koffertje voor hem, wel niet eentje van echt leer, maar dat hinderde niet. Het was een koffertje of mandje van gevlochten stro, maar er zat toch een riem om van echt leer en met een gesp van glimmend nikkel. Moeder pakte de nieuwe koffer en Rikske mocht haar daarbij helpen.

„Zal ik m'n spaarvarkentje ook maar meenemen, moeder?" vroeg Rikske.

Dat spaarvarkentje was heus geen gewoon varkentje van kalk of steen, zoals je het in elke bazaar kunt kopen, neen, vader had het zelf gemaakt, heel kunstig uit wilgenhout gesneden. Het had zelfs een grappige snuit en een leuk krulstaartje. Het was net een echt varken, en er zaten nu al zes centen in!

„Ach kom," zei moeder, „ik zou dat spaarvarkentje nu maar hier laten. Ik denk niet, dat het buiten vet zal worden. Als je terugkomt, kun je weer verder gaan sparen."

Rikske vond het wél jammer. Hij schudde het houten varkentje eens en hoorde de zes gespaarde centen rammelen. Toen moeder even de kamer uit was, stopte hij het spaarvarkentje toch maar gauw in z'n zak. In die broekzakken zat al zoveel, dat het varkentje er ook nog wel bij kon. Och, Rikske deed anders heus niet gauw iets, wat moeder liever niet wilde, maar hij had het spaarvarkentje nog maar pas van vader cadeau gekregen en hij was er zo aan gehecht, dat hij het ook daarbuiten op het land iedere dag wilde zien en bij zich hebben....

En zo kwam de dag dat Rikske de reis achter de rug had en op zijn plaats van bestemming aankwam.

Dat hij zich niet verveelde, is wel vanzelfsprekend. Iedere dag immers viel er iets nieuws te beleven. De haasjes en konijntjes speelden krijgertje in het zand van de hei en alleen als hij wat ál te dicht naderde, waren ze floep! floep! in hun holletjes verdwenen. In het bos renden de vlugge eekhoorntjes heel gewoon tegen de boomstammen op.

„Ga morgen maar eens bosbessen plukken," had meneer Harmsen, zo heette de vriend van vader waar Rikske logeerde, gezegd. „Er zijn hier in de buurt plekjes te vinden, waar nooit een mens komt en waar je bosbessen in overvloed vindt."

Zo trok hij er met een mandje op uit en hij ondervond al gauw, dat meneer Harmsen niets te veel had gezegd. Na een paar uurtjes al had Rikske z'n mandje vol met mooie, rijpe bessen. En toen hij er mee naar huis wilde gaan, beleefde hij iets vreemds. Onderweg kwam een dame naar hem toe, die met bewondering de lekkere bosbessen bekeek. „Wil je die misschien aan mij verkopen, ventje?" vroeg ze. „Breng ze dan maar even naar pension Zonnehoek, hier aan het einde van deze laan. Ik geef je er dadelijk twee kwartjes voor en als je de volgende dagen nog meer bessen hebt, kun je die ook naar Zonnehoek brengen."

Twee kwartjes! Even schrok Rikske, maar meteen dacht hij aan z'n spaarvarkentje, dat hij op het laatste ogenblikje gelukkig nog had meegenomen. Maandenlang had hij gespaard, om er zes centen in te krijgen, en nu zou hij er ineens twee kwartjes in kunnen doen! Hij zou toch ook weer nieuwe bosbessen kunnen plukken en die mee naar huis nemen. Er stonden er genoeg!

„Hoeveel zei u ook weer, mevrouw?" vroeg Rikske, die vreesde dat hij haar verkeerd had verstaan, een beetje hakkelend.

„Twee kwartjes geef ik er voor," herhaalde de dame vriendelijk.

„Dan zal ik de bessen wel even naar Zonnehoek brengen, mevrouw," besloot hij kordaat.

Hij werd zo handig in het zoeken van bosbessen, dat hij nog vaak een mandje vol naar Zonnehoek kon brengen. En zo viel menig kwartje rinkelend in het spaarvarken, dat 's avonds op zijn kamertje geduldig stond te wachten. Zo nu en dan nam hij het houten varkentje eens op z'n hand, om te voelen of het al zwaar werd.

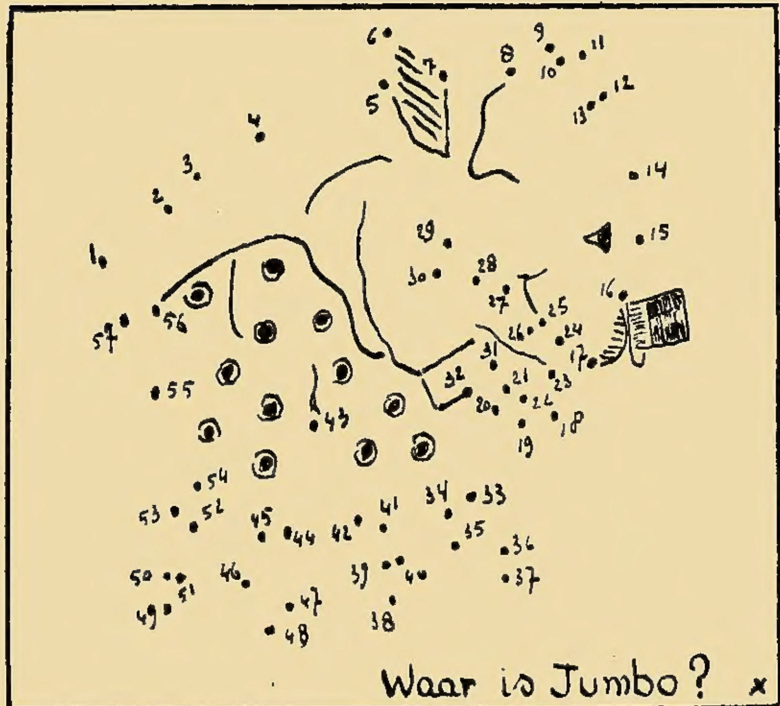
't Was net, of het dan knorde: „Zo gaat het goed!”

Toen de tijd van de bosbessen voorbij was, waren in hei en bos de bramen rijp en ook hiervan bracht Rikske vele boordevolle mandjes naar Zonnehoek.

Het spaarvarken was eindelijk zo vol, dat er letterlijk geen kwartje meer bij kon. Maar toen waren er ook geen bramen meer te vinden en liep de heerlijke vacantietijd ten einde. De hei bloeide en was tot aan de gezichtseinder gekleurd met het prachtigste paars.

Rikske zag bijna zo bruin als een kastanje, toen hij eindelijk weer naar de stad terugkeerde. Vader en moeder haalden hem van de trein af, maar het scheelde niet veel, of ze waren hem nog misgelopen, want ze herkenden hem haast niet meer. „Je lijkt wel een nikker,” grapte vader, na de eerste begroeting. „Hij ziet er patent uit, de zon heeft hem goed gedaan,” lachte moeder tevreden.

Rikske grinnikte geheimzinnig, deed een greep in z'n broekzak en toonde het zware spaarvarken. „En d i e is óók vet geworden, moeder!” juichte hij. Vader en moeder begrepen er eerst niets van, maar op weg naar huis vertelde Rikske alles.

(Eigen tekening)

„Eigenlijk jammer, vader, dat we het mooie varkentje nu kapot moeten maken, om het geld er uit te krijgen,” vond Rikske.

Gelukkig echter wist vader er wel wat op. Thuisgekomen boorde hij, terwijl moeder en Rikske nieuwsgierig toekeken, in de onderkant van het spaarvarken een gat, dat later weer met een kurk kon worden gesloten, maar waardoor nu een stroom van dubbeltjes en kwartjes rolde. Er scheen wel geen eind te komen aan de geldstroom.

Toen vader alles had geteld, zei hij plotseling: „Vertel me nu eens, wat zou jij nu voor al dat geld kopen, als je het mocht besteden?”

„Mág hij dat dan, vader?” vroeg moeder verrast. „Ja, moeder, hij heeft het zelf verdiend en gespaard en nu mag hij ook zelf zeggen, hoe hij het wil besteden.”

Rikske wist niet zo dadelijk antwoord te geven, dat begrijp je wel. Even stond hij met moeder te fluisteren en ja, hoor, toen wist hij het ineens.

Hoe de inhoud van de spaarpot besteed werd? Wel, moeder kreeg een prachtige sjaal met echte zijden bloemen er op geborduurd. Vader kreeg een mooie tabaksdoos en een nieuwe pijp. En ook „oom Harmsen”, bij wien Rikske zo prettig gelogeerd had, werd niet vergeten. Vader stuurde hem een kistje sigaren en schreef er een briefje bij.

Hoewel Rikske beweerde, dat hij zelf niets nodig had, omdat hij al zo'n prettige vacantie had gehad, kreeg hij toch een prachtige kleurdoos, met wel dertig kleuren er in.

En nu spaart hij weer ijverig, want over een poosje, zei hij mij, is moeder jarig en dan heb ik niets aan een „mager” spaarvarken!

WILLY SCHERMELÉ

Eigen tekening)

....en op zijn plaats van bestemming aankwam.

TOMMIE'S AVONTUREN

DOOR PIET BROOS

Een scheepsjongen vangen, nou, dat vonden de piraten een nogal gemakkelijk karwei. De kapitein kon op hen rekenen. Ze zouden dat ventje wel even mores leren.

„Voorwaarts!" schreeuwde kapitein Lapoor en loste een schot om Tommie bang te maken. Maar Tommie zou Tommie niet zijn als hij zich daardoor schrik aan liet jagen.

De zeerovers kwamen al dichterbij en Tommie, die zich eerst verscholen had tussen de struiken, vond het toch maar beter de benen te nemen. Hij liep wat hij kon.

Tussen de bomen konden ze hem toch zo gemakkelijk niet volgen en misschien vond hij wel een holle boom waar hij zich in verbergen kon of een andere schuilplaats.

Hij had echter geen geluk en hij merkte tot zijn schrik dat de piraten hem dicht op de hielen zaten. Dat liep mis als er geen hulp op kwam dagen.

Plots zag hij een flinke bananenstruik en meteen was zijn plannetje gemaakt. Vlug klom hij naar boven en plukte een van de grootste trossen af. „Ziezo!" zei Tommie.

Hij gooide het bospaadje vol met bananenschillen. Nou, je weet, als je daar op trapt moet je al heel vast op je benen staan, wil je niet omtuimelen!

Dat ondervonden de piraten ook. Ze hadden geen erg in de schillen en duikelden holderdebolder op en over elkaar, languit over het bospad. Ze wreven hun hoofden....

....en ellebogen en keken elkaar beduusd aan. Zebedeüs was zijn gebit verloren en de kapitein had van schrik zijn pruim ingeslikt. Ze zwoeren dat ze wraak zouden nemen.

WILLY WEETAL'S WEDERWAARDIGHEDEN

DOOR

-R-M-BRINKERHOFF-

HET BEGINT TE REGENEN, HANSJE. VRAAG BOB EVEN OF HIJ HIER WIL BLIJVEN ETEN!

GOED, MAMS!

BOB! KOM'S EVEN.

HET REGENT, BOB. WIL JE HIER BLIJVEN ETEN?

IK MOET HET EERST EVEN VRAGEN AAN WILLY!

NOU, HET IS NOG EEN HEEL EIND LOPEN!

NATUURLIJK KUN JE BIJ HANS BLIJVEN ETEN! WAT'N IDEE OM DOOR DIE REGEN TE LOPEN!

HET IS WEER EEN FLINK EIND LOPEN!

WILLY VINDT HET GOED DAT IK BLIJF ETEN!

PRACHTIG! WE KRIJGEN GEBAKKEN VIS.

VIS?.. NEE, HOOR, DAAR HOU IK NIET VAN! IK GELOOF DAT IK MAAR WEER NAAR HUIS TIPPEL!

TOT ZIENS!

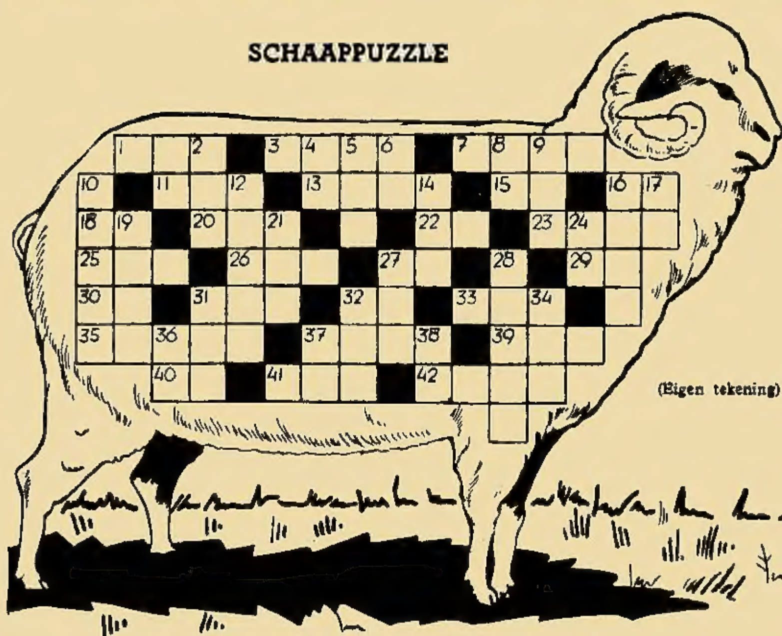
VIS!.. HOE BESTAAT HET!

BEN JE DAAR AL WEER? JE KOMT NET OP TIJD. WE KRIJGEN LEKKER GEBAKKEN VIS!

BRINKERHOFF

BONT ALLERLEI

SCHAAPPUZZLE

(Eigen tekening)

Van links naar rechts:

1. Kindervoedsel.
3. Niet kort.
7. Niet zuur.
11. Afwaswater.
13. Smart.
15. Zangnoot.
16. Kleed van een monnik.
18. En anderen (afk.).
20. Costuum.
22. Groente.
23. Sappige rode vrucht.
25. Grond om een boerderij.
26. Om vis te verschalken.
27. Voegwoord.
29. Honinginsect.
30. Zie 22.
31. Lichaamsdeel.
32. Reeds.
33. Ivoor.
35. Herbergier.
37. Omslag van een boek.
39. Grappig dier.
40. Klein kereltje.
41. Wagen.
42. Zwemvogel.

Van boven naar beneden:

2. Meisjesspeelgoed.
4. Zie 32.
5. Achterste deel van de hals.
6. Gij.
8. Rondom.
9. Loofboom.
10. Witte vogel.
12. Grote viervoeter.
14. Tegengestelde van: dik.
16. Staat in de etalage op elk artikel.
17. Bevroren water.
19. Deel van een opera.
21. Toiletartikel.
24. Geen vloed.
27. Getal.
28. Begunstiger van een winkel.
31. Woonschip.
31. Deel van het koren.
34. Tegelweggetje door de tuin.
36. Uitroep van pijn.
37. Aanlegplaats.
38. In.

WELKE SPORT?

In elk der onderstaande zinnetjes komt de naam voor van een bekende sport. Voor elke sportterm hebben we alvast de klinkers ingevuld. Kunnen jullie de volledige namen vinden?

1. „Ik ga lekker een kwartiertje . . E . . E . ,” zei Hans, „want ik moet nog oefenen voor de wedstrijd popduiken.”
2. „Ga je mee . O E . . A . . E . ?” vroeg Bert. „Ik heb ’m keihard opgepompt.”
3. „Als je goed wilt . E . . I . . E .” zei Truus, „moet je je racket ten minste goed vasthouden.”
4. Floep! Daar ging ie! Precies in het mandje en daarmee bezorgde Mia haar club de eerste prijs in het . O . . . A . . E .
5. Henk won zijn partijtje . . . A . E . tegen Guus op schitterende wijze.
6. „. I . . A . . E . is geen knikkeren,” zei Jan en hij miste de rooie bal op een haartje.

Oplossingen vorig nummer

SPIEGELPUZZLE

```
      K I E L
    P A N E E L
T     L A N D     E
R E E         E E D
A A N         N E E
P     D U I T     L
    G E L A A T
      R     L
```

RAADSELS

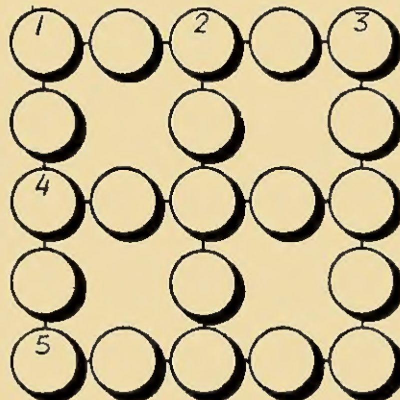
1. Boord-boor. 2. Haast-haat. 3. Rat-ra. 4. Klomp-lomp. 5. Broek-boek. 6. Zaal-aal. 7. Mui-ui. 8. Tom-trom. 9. Vader-ader. 10. Bijl-bij.

KUNSTJE MET LUCIFERS

Deze zes hokjes worden gevormd met 24 lucifers. Nu moet je drie lucifers wegnemen en zes lucifers omleggen, zodat er een mannetjesbij overblijft.

Zie je daar kans toe? Anders kijk je volgende week maar eens naar de oplossing, hoor.

(Eigen tekening

RONDJES-VIERKANT

Van links naar rechts:

1. Ander woord voor: jongen.
4. Afrikaan.
5. Onkruid (b.v. dove . . . . . , brand . . . . .).

Van boven naar beneden:

1. Langoor.
2. Ander woord voor: vrees.
3. Edelsteen.

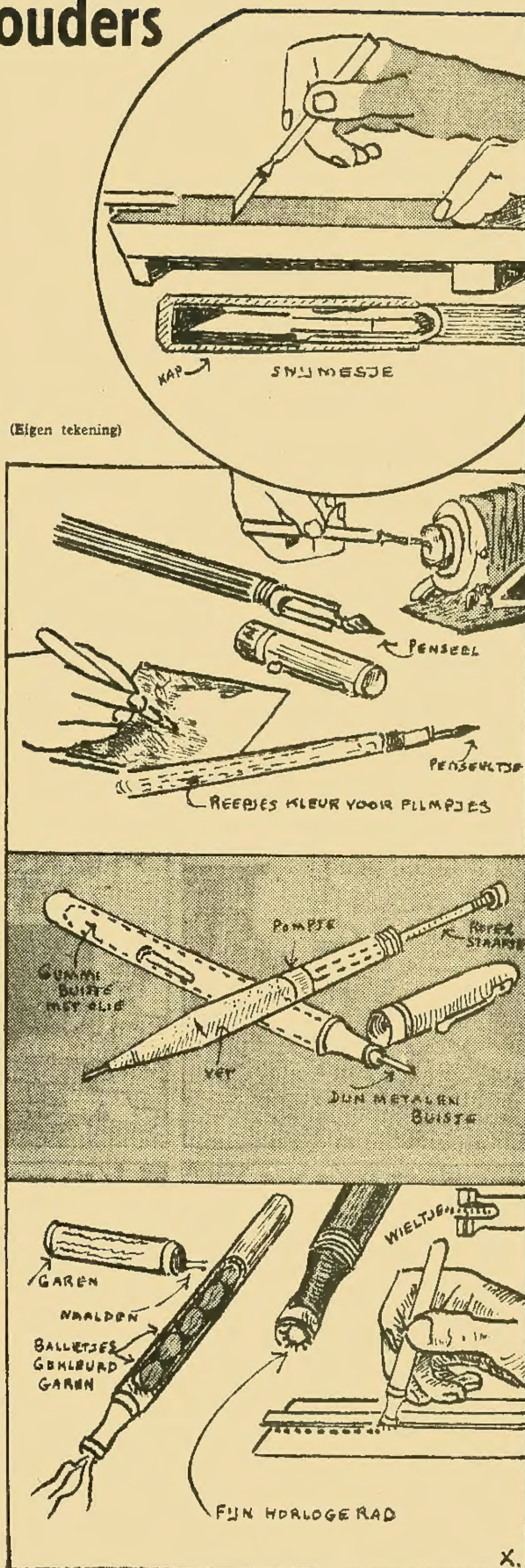
Afgedankte Vulpenhouders

Menige gelukkige, jonge bezitter van een vulpen ziet zich na kortere of langere tijd genoodzaakt zijn trots bezit in het bakje of mandje voor afgedankte voorwerpen te leggen, omdat zelfs de handige en bekwame „vulpendokter" er nu heus geen raad meer mee weet. Wat dan? Voor die schijnbaar hopeloze gevalletjes hebben we hier nu enkele „tips" of wenken, die jullie fantasie wel zelf verder kan en zal aanvullen. Want de mogelijkheden zijn vele. Voordat je dus een onbruikbaar geworden vulpenhouder wegwerpt, denk eens goed na of je 'r niet nog een of ander nuttig en bruikbaar voorwerp van maken kunt. Dat kan immers, als kapje en hulsje nog in goede welstand verkeren.

Je kunt bijvoorbeeld een smal strookje metaal zodanig slijpen of laten slijpen, dat het precies klemvast past in het uiteinde, waar vroeger jullie mooie gouden pen zat. Dan heb je een fijn snijmesje zo bij de hand. Het kapje of dopje even er op geschroefd en je kunt het hele geval, zonder gevaar voor kleerscheuren of dergelijke, rustig in je vestjeszakje blijven dragen. Je kunt er verder een klein penseeltje in monteren, dat van pas komt bij het poetsen van de lens van jullie fototoestelletje of je bergt in de huls zelf smalle strookjes kleur, die je kunt benutten bij het eventueel kleuren van filmpjes of lantaarnplaatjes.

Een andere mogelijkheid bestaat hierin, dat je de vulpen transformeert in een olie- of vetkokertje. Daarvoor monteer je onderaan een smal metalen buisje en in het eerste geval vul je het kokertje met fijne olie. Soms heb je een druppeltje olie noodig voor een schroefje of wat anders en dan heb je 't steeds bij de hand. Maak je 'r een vetreservoir van, dan heb je een pompje nodig om het vet door het onderste metalen buisje te persen. Ook dat kun je zelf voor mekaar knutselen met een dun koperen stangetje en een zuigertje, dat stevig in de huls moet glijden. Het stangetje echter niet te lang nemen, zodat het beschermende kapje er nog overheen kan. Het gaat hier natuurlijk niet over grote hoeveelheden, maar om het bij de hand hebben van olie of vet, waar slechts een pietsie uitkomst kan en moet brengen. En die gevallen zijn legio. Van het dopje kun je ook nog een etui maken voor een beetje garen en een stuk of wat naalden. Waarom niet? Of je propt de huls vol met kleine balletjes gekleurde wol of katoen en de uiteinden laat je onderaan wat uithangen, zodat je de draad van elke gewenste kleur steeds voor het vatten hebt.

Een ander gevalletje is de perforator. Dat wil zeggen: een instrumentje, om ons papier te voorzien van dunne gaatjes of prikjes, waardoor we later die strook gemakkelijk kunnen afscheuren, zonder gevaar de rest van het papier te beschadigen. Hiervoor monteer je in het ondereind een fijn kamwieltje van een horloge. Daar is wel aan te komen. Je bevestigt het kamwieltje door middel van een metalen staafje, dat dwars door het onderstuk loopt. Het is een beetje knutselen en je hebt er wat handigheid voor nodig, maar welke rechtgeaarde jongen heeft die nu niet? Zo zijn er honderd en één gevallen, waarvoor je die oude, afgedankte vulpenhouder nog wel degelijk kunt gebruiken. En daarom: gooi niet weg, voordat je zeker en vast weet, dat het een hopeloos geval is. Denk nog even na en put in je fantasie. Het zijn allemaal gelegenheden om te bewijzen, dat je een praktische kijk hebt op tal van dingen.

(Eigen tekening)

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB STAAT VOOR EEN RAADSEL!

